

вни негова *Недоросль* съ нашия недоросль *Мирча*. Истото казва и самъ Г. Славейковъ въ мнимата си критика, че *сьмъ ся водилъ отъ нея до нейдъ*. А за да са поведе челоуѣкъ отъ едно чуждо списаніе и на чуждъ езикъ писано за своето си, не значи да преправи първообразното, какъто мысли и безстыдно говори нашийтъ неукъ-самоукъ и самозванъ критикъ; и такъвъ си го знаймы ный открай г-на П. Р. С., при сичко дѣто нѣкои неговы кліенты на времене му плетатъ вѣщцы, като го турятъ наредъ съ нашитъ учены, отъ които много и много е далечъ. Туй не ни е тукъ работа да испытваме, но пътемъ го казвамы, за да видѣтъ читателитъ какъвъ челоуѣкъ имамы на срѣща си, и не щѣмъ вече съ него никаква расправа, понеже не заслужва вниманіе и трудъ. — Да свършимъ сега болкото за това, че и самытъ ни ученици отъ Търново до 25 души начегъ могатъ да свидѣтелствувать, че по испытаніята прѣзъ 1870 година, ный въ классъ ведно съ тѣхъ съставихмы тѣзи малка комедія, чрезъ проста диктовка на изусть, безъ да имахмы даже Фонтъ-Визинового съчиненіе цѣло, освѣтъ болкото отломкы са намѣрватъ отъ него въ *руската христоматія* А. Галахова, и отъ една само сдена заехмы нѣщо, което прилѣпва досущъ на нашата комедія, именно испыта въ уроцытъ на ученика предъ родителитъ му. Туй обаче прече ли най малко дѣто да бѣде тя по-